

ГАБРИЕЛА ЦАНЕВА

ВИСОКОСНИЯТ ДЕН

лирика

© Габриела Цанева, автор, 2018
© Габриела Цанева, художник, 2018
© Габриела Цанева, корица, 2018
© Издателство „Захарий Стоянов“, 2018
ISBN 978-954-09-1253-0

ГАБРИЕЛА ЦАНЕВА

ВИСОКОСНИЯТ ДЕН

лирика

Издателство
„ЗАХАРИЙ СТОЯНОВ“

София, 2018

ВИСОКОСНИЯТ ДЕН

Тихо изтича високосният ден
подаръкът на календара,
откраднат от природата.

Тиха тъга преде
примки по бузите -
миглите
заприличаха на бесилки.

Нощта е вълн, зад завесите,
обляна от бялата луна.
Сгушила е в шепи
цялата земя.
Мракът бавно изтънява,
като скъсан плащ,
като мираж,
като черен сняг,
като бряг,
залепнал
на клепача.

Чакам утрото -
не е кълвача,
капе
тишина.

НАХЛУПИХ ЗЕМЯТА КАТО ШАПКА

Нахлупих Земята като шапка,
зарях погледа си
през всички телескопи -
орбитите им се плезят,
като обръчите на Сатурн,
или като смачкана козирка
на сомбреро,
препънах се - блейка
в захвърлено ребро,
изхвърлих обувката си,
останала без ток
и увиснах на космическите струни...
Така видях
тъмната енергия,
поглъщаща космоса,
който бяхме разчистили
от всички въпроси -
промъква се
през спиралния танц на звездите,
гробар на светлината...
Евангелието
на относителността
не ни помага
да разберем дявола на мрака
и времето пак е река -
с начало, без край,
и с посока...

Пак няма отговори -
само въпроси
чукат като листопад
по пропуканата кора
на Теорията на всичко,
цъфтежите
на мислите ни вехнат
и отекуват
като проникване
в смолата на невежеството,
гланцирано и сладко -
близалка за ума.

Луната кръжи
във очакване -
чужди следи по
суха пътека -
утеха
за болни души.

Бърша ноцта
с косите си.
Залепна за
петите ти.

СЪНИЩАТА

Сънят тежи върху очите ти,
а бляновете тичат по лицето,
целувам миглите и клепките,
дъхът ми се увива във гърдите ти,
ръцете ни се вкопчват, вкореняват се
и дланите крещят за напояване,
въпросите
си
прося
от отровата,
която се процежда
между веждите...
Отронва се
от устните ти
говор,
но
знаеш, че не
може
да ме стигне -
отново лепне
от мълчание
и само в сънищата си
ще се разбираме...

ИЗГУБЕНИТЕ МИГОВЕ

Изгубените мигове
се крият в думите,
които не казах...
И глухарчетата
се разпиляха.
Избухват в жълто,
разпукват се,
хукват да гонят вятъра,
смесват се с отронените
венчелистчета на сливите
и потъват в усоите на земята.

суха пръст пука -
капка роса... не...
дума от няма уста

КОПИЕ

Оглеждам се
в подноса на очите ти,
чертая линията
на носа,
докосването на
дъха ти
вае устните ми -
усмихвам се
и виждам,
че съм
твое копие...

просяк на пътя
цветен прах върху зида
закапа

ДЪЖДЪТ

Дъждът изтича - като кръв от вена:
мокри косите на тревите
и перчемите на лозите,
главите на розите,
гърдите под ризата,
и попива в пръстта.

Дъждът тече - отмерва живота:
всяко начало потъва дълбоко,
всичко желано лъкатуши в потока,
краят се влачи по бяла пътека,
капките падат, не носят утеха.

Сиво,
горчиво,
мътно,
красиво -
дъждът се
излива -
влачи листата,
увива стъблата,
храни зърната,
удавя полята...
Птиците падат -
тежат им крилата,
мокри и вяли
се крият в гнездата.
Мравки се давят
в калните локви,
кучета тичат,
душат дъгата,
цветя миришат,
пръскат тъмата...
Дъждът отминава,
денят в сън остава...

БИТ

Полунощ е, а нощта изглежда отминала -
утрото сяпо ни гледа.
Излинели, очите скитат нанякъде
и се завръщат опърпани,
свиват се зад клепачите
и преглъщат бита.

Свят... Святост...
Остана ли някъде?
Само бит.
Оголени зъби кънтят.
Бясно се впиват в плътта.
Пълзят алчни езици
и ни всмукват
в гладна паст.
Къде останаха душите?
Бити,
убити,
превърнати
в битове
информация -
попълват клетките
в паметта на вселената
и светят -
мигат в зелено ...

малък свят -
събран в кутия
като длан

ПЪЛНОЛУНИЕ

зад хълма грее
дискът на луната
сред мораво небе
не,
билю
окото на ламята

Мразя да целувам
спомена за теб,
мразя да сънувам
докосването
на очите ти;
искам да вдигна
своите
и да потъна
в небето
на ирисите ти.
Небитие.

скрити спомени -
пороят отнесе всичко
от тавана

СВЕТЕЩИТЕ ЛАПИ НА ДЕНЯ

Светещите лапи на деня
дращят по очите ми,
палят дробовете ми, свистят,
скривам се в косите ти...

Рани в клетките ни тлеят -
ято разпиляно, излетях...

Тихо тракат мокрите стъкла -
като миглите върху очите ти.
Миг... Отмина пролетта.
Лятото стоварва се върху плещите.

песен без думи -
славеят мечтае
за гнездо

ПЪТЕКАТА НА ВРЕМЕТО

часовникът гризе пътеката на времето,
всяка стъпка ни измъква от живота,
бих искала да се промъкна -
в пролука без посока.

пръста изтече
от счупената саксия -
кактус на пода

КОРЕН

Корен
без дърво
дълбае
дебрите
на гората ми
от прошки -
не стигна
дъното
на спасението
и ето:

Пак виждам света изкривен.
В мен
тлее тревата,
изгаря ме -
като въглен в джоб,
като слънце през лупа.
Стъклото догаря и се пука -
трън, кактус, скука...
И като печатна грешка
в мрачния ми стих
в дъното на кратера
открих
търкулната утеха -
вятър с дъх
на ягоди...
Горчи.

ВЯТЪР ПРЕЗ КЪР

Дните минават през мен
като вятър
през кър...
Пуста пустиня пустее навън,
кърви кръгозора -
есен.

Думите глъхнат край мен
като ек
във клисура.

Остана ли нещо,
което си струва
да пропътува
безкрая
до теб?

Часовникът изхвърли секундите
като камъчета по пътека.
Ще намерим ли пътя назад?
Скъсана дреха...

ТЯЛО

Главата ми тежи
от мисли-камъни.

Сега съм
само тяло.
Захвърлено,
лежи
върху дивана.

Дива
самодива -
удавена,
забравена,
пленена...
Главата ми тежи,
от мисли-камъни.

Тяло...
Изваяно
и гладко,
съвършено,
сладко
и... свършено...

Тяло -
дрехата на личността ми.

Искам я.
Не искам друга.

Тяло
обличам го,
обичам го,
обгрижвам го...
обричам го
на нещо,
което
не е.

И себе си
обричам,
завличам,
заличавам -
в кални бездни
тъна и без дни
оставам.

Дъно -
по него лепкаво
се стича личността ми.

Тяло.
Изящно,
гладко,
съвършено,
сладко.

Харесва ми
да съм облечена във него,
да ми е топло
и уютно,
да бъда образ,

отразен в очи-огледала...
Огладен,
изяден,
оглозган - до бяло.

Тяло.
Съсича ме на две.
Разсечена
живея,
тлея,
на пепел станах.
Разпилях се.
Събирам си трохите -
тяло.
Половината от личността ми.

Половината от личността ми
искат да изтрият.
Половината си същност
да стъпча,
да затрия.
Не мога
да се крия
вечно.
Не искам
да се свия
наполовина.
Цялост съм.
Искрица - разум във безкрая.

ЧУЖДА

Слана се стеле
върху постелята
на земята и ме пробужда,
прокужда ме, чужда съм -
същност без дреха.

Мисъл, характер,
ярост, яркост, цвят,
Яд... Ад.

Животът се стеле -
като мъгла.

Изгладена, гладна,
Изжарена, жадна -
вървя, безпощадно,
към дъното.

Илюзията,
че съм нужна,
че помагам,
че спасявам,
че лекувам -
избеля.

Жълти лъчи
чистят стъклата
на душата.

Гори, горчи -
без тяло.

дланите туптят
от нежност,
главата -
от потребност
за още...
потъвам
в уютата на очите ти

жажда за слънце -
дом на брега...
пия морето

летен дъжд -
оргия за житата;
капките по листата
отмерват пулса ти

череша върху сметана -
капки кръв върху снега
на кожата ти

ГРАДИНАТА

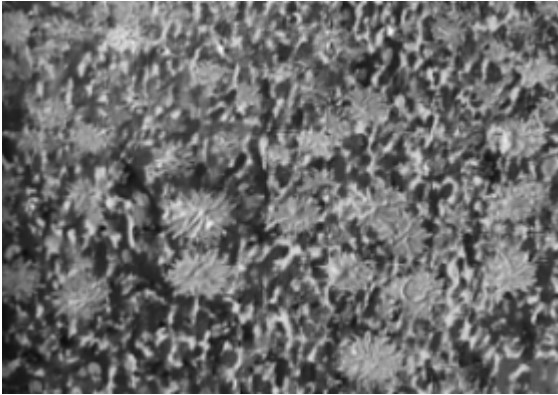
нарцисът цъфна -
жълтък в тиган сред
тревата свети

Днес бях
в градината
на душата ти,
берях плодовете,
които ще узреят
през есента,
в косите ми цъфтяха
окапалите листа
на плодните цветчета...
Какъв градинар си,
щом ме остави
да бродя сам
в градината
на душата ти?

обичам те
хапя устните си
вместо теб

ПАЛИТРА

Пълня тавата на спомените си
с яркожълти глухарчета.
Пълня каните на очите си
с теб и разплитам възела
на сухожилията ти,
разплисквам гладкостта
на кожата ти,
разтривам юмрука ти,
докато кълбото на дланта
се превърне в пръсти,
с които ще ме галиш...

Цветовете на възкрсението
туптят в очите ми.
Златното великолепие
на слънцето се разлива
по страните ми, капе -

като мед по порцелан,
лепне -
като варак по черупка.
Синият прибор
на небето се плиска в ушите ми,
пищи виолетовият залез,
яхнал вълната на светлината,
някъде на границата
между 400 нанометра
и мрака...

Трака
вятърът в короната на бора,
мирише на смола и полет -
палитрата ми се пълни,
звездите се разсипаха -
като минзухари греят,
събирам ги,
пари в дланите ми,
усещам болката ти,
търся цветовете на възкресението,
тишината пулсира
със звука на дишането ти
и само червеното
на изгрева липсва -
като символ на истина,
на чудо, на вяра,
или като цвета на кръвта.

ВСЕЛЕНАТА-ДОЙКА

Вселената-дойка
изпръска
балона на раздуващото се
пространство
с млякото на материята.
Галактиките бясно се въртят,
разпръскват
молекулите на живота -
настръхнали кактуси,
впиват се във всяка скала,
заразяват я
с усещане за съзнание.
Протягаме ръце
през червееви дупки
и търсим нишката,
с която ще се покатерим
в рая.
Скъса се -
от скъсеното
разстояние.
Оставаме в нашия свят,
увиснал над слънцето,
надничашц към края
на сътворението и времето.
Няма място за святост,
за бог-отец,
за светец...

ОПУСТОШЕНИЕ

изсъхнал червей
прах върху въдицата -
опустошение

след раздялата -
празна бутилка
в огледалото

скъсано хвърчило
е мозъкът ми -
мръсна пяна
над мътна вода -
не останаха гънки,
които да изгладя,
за да ромоля
пак като ручей
през май

СЕЗОНЪТ НА СТРАСТНАТА СЕДМИЦА

Сезонът на страстната седмица
изцеди всички страсти.
Предател на пролетта,
на разцъфтелите пръчки,
на глъчката на вятъра,
който ни хвърля в блатата
на нашите грешки.

Плътта -
като калъф на цигулка
ме стяга,
убива музиката
на скритите ми
струни,
превърща я
в тракане
на часовник,
от който
миговете
бягат.

Вино
се стича
по спуканото
лице на икона.
Не.
Може би
е кръвта на бога.

Самотен овен
пасе върбови клонки.
Свежи листенца
падат в реката като
сребърни лодки. Пасха.

натюрморт -
свърши боята за яйца
рисувам ги с пръсти

недоносен
се роди светът
заченат от хляб и вино.

С ПОГЛЕД ВСТРАНИ

С оглед встрани
вървя през града,
косата гори
и съска в дъжда.

С поглед встрани
луната ме сгрява,
падат звезди -
като прах в огледало.

С поглед встрани
прескачам огради,
от колко везни
увиснала, падах.

С поглед встрани,
от вятъра вързана -
винаги там, откъдето
съм тръгнала.

пирон в главата -
опустя изповедалнята
на съвестта

СЪДБАТА

ситни сенки шептят
предания в мрака
чакам те -
шарени нишки
предат
съдбата ни...

Всяка нощ
заспиваме предадени -
не ни
трябват Юди,
сами го правим.
Събуждането е възкресение -
всеки е Исус на себе си,
понесъл товара си
от изкупление.

искам да бъда
ковач на съдбата си -
върху върха
на копие то на ума
да нося свободата

ВУДУ

Луната изгря -
зрял домати в нощта;
потъвам в сънищата си -
като в катран,
пътувам в необятната тъма
на битието,
енергията ми изтича
и не знам кога ли
ще ме прикове в стената
магията на вуду-кукла,
прободена в сърцевината
от копие-игла.

джаз - игличката
на грамофона съска
над разпукана плоча

ПРАЗНИК

разруха -
сухо дърво в средата
на трибуната

памет -
кухо гърне е
денят на героите

празник-трапеза
кулинарна поезия
смърт за нереза

ВЕЧЕ ВСИЧКО Е КАЗАНО

Вече всичко е казано,
и написано,
и разказано.

Всички измислици,
всички орисници
вече са приказки,
събрани в книжки.
Всичко приказно
вече е стих.

Думите, като дрехи,
подредени в шкаф,
дремат.

Сиво и глухо -
опустошение.

Какъв е смисълът
от бягство в думите,
от търсене
на светове,
от ваене
на образи,
от лов
и галоп
на рими,
от няма
„кажи ми“,
„обичай ме“,
„прости ми“...

Всички тропи
тропат затворени
в еднакви изречения,
прегорени,
прогонени.
Всички метафори,
изтупани от прах,
са повторени,
преговорени,
претворени.
Всички сравнения,
като мъртви спят...
Всички епитети
изгубиха цвета си,
аромата си,
вкуса си...
Строфи-катастрофи
подреждам
и търся мелодията на думите,
стъпката, ритъма, звъна,
магията;
търся -
двусмислие
и дълбокомислие,
внушение
и изкушение...
Търся -
цвета на звука,

мириса на образа,
докосването на светлината...
И се крия
в крепостта на мрака,
който трака
зад миглите,
зад ирисите
и още по-дълбоко,
някъде зад епифизата,
където е свърталището
на въображението,
където, със зрението
на третото око
ще позная отражението
на живота
и крея...
Думите думкат под скалпа ми,
стържат чистата кост на черепа,
драскат кората на мозъка,
скрити в гънките спят.
Думите тихо сънуват,
тихи, рисуват
живот-провал,
дим над супа,
луда крава,
пробито сърце,
разбит нос,
плакат с въпрос:

Има ли избор птицата -
да лети?
има ли избор змията -
да пълзи?

Има ли избор реката -
да дълбае земята,
да зове морето,
да бразди тишината?

Има ли избор овцата -
да дава мляко,
да къдри вълна,
да блее с тълпата?

Има ли избор кактуса -
да боде в мрака,
да цъфти в пустинята,
да кърви в плътта?

Има ли избор звездата -
да свети в космоса,
да гори водорода,
да роди живота?

Избор има войникът -
да спаси живот,
или
да го взриви.

ОБЯД ОТ ЦВЕТЯ

ще приготвя обяд от цветя -
ще го поднеса в златна чиния,
ще подредя на масата
свещ, две чаши вода, ваза
и бутилка вино

ще направя обяд от цветя -
нещо ароматно и зримо
като торнадо в степта
и вихрушка в комина

ще изям обяда с цветя,
ще пия вода, ще измия
чинията с вино, вазата
ще строша и
ще чакам свещта да изтлее
тогава ще ме намериш

НЕДЕЛЯ

още е тъмно,
нощ лепне по кожата -
като целувка

неделя...
злак пролазва
души и смазва

смолата капе като
втечно време -
сълза от кехлибар

строшен катинар
вратата отворена -
зад нея пустош

ПОНЕДЕЛНИК

понеделник -
мръзна от жажда,
будя се - мъртъв ден,
тихо се свивам в леглото -
обречен пътник във времето...

носталгия
ме разяжда, жар
по страните ми ври...
сърце-пистолет - гърми.
безтегловност, припадък, спри!

отиваш си,
обречен си -
да тлееш в самотата си,
да гаснеш след пожара,
да чакаш -
дните да отмият времето,
да го изровят като пясъчник
и да те доведат отново
до мига,
когато пак ще бъдеш жив,
когато пак мушкатото,
огряно, на прозореца,
ще срещне погледа ти -

от дните ни
без спомени,
със който пак ще казваш „сбогом“
на живота ни,
оставяйки го зад завоя,
и пак ще идваш
в къщата със двора,
и пак ще искаш,
как ще искаш -
зеленото зад портата,
и шареното на пътеката,
червеното на керемидите
и златното на небосвода,
но най-ще искаш
да затвориш
зад себе си вратата ми,
ще искаш
тишината ми,
ще искаш
бялата ми кожа,
ще искаш
тъмнината ми,
докосването на
ръцете ми
стихията,
която ме извайва...

ВТОРНИК

вторник -
катеря се бавно към върха на делника,
беля черупките на кошмарите,
които още лепнат в съня от вчера;
гърлото още е свито на топка,
още пази вкуса на шипка
езикът боде;
стомахът тежи
като глътнал каменна плоча,
боли...
слепоочията туптят,
искат да разкъсат
трънения венец на
ежедневието,
сляпа съм,
в подножието на седмицата...

вторник,
безвреме,
спирка по пътя към неделята,
когато пак ще бъда
волна,
непокорна,
сияеща
гадателка на знаци и мечти,
мечтателка,
различен щрих по кората на природата,

строшена ключалка,
изоставен затвор
и тротоар,
по който водят
осъдените на позор...

вторник,
възмездие
за пропилените часове на свободата,
наказание
за пропуснатите мигове щастие,
нетърпение
за пиршеството на сетивата,
които пак ще остря, пак тогава,
когато дойде ваканцията на духа,
или поне
потайността на мрака...

вторник,
секундите тракат,
падат като
водопади
над делничното буннище,
не чакат
давят ме,
стягат ме като корсет,
задушават ме...

Бягам,
падам -

безмълвен вик
и пак гребя в потока
на безличното битие,
пак протягам ръце
към спасението
на думите...

думите
плуват върху пяната на дните,
увисвам върху тях -
мях,
пълен с прах
и пепел... от рози...

няма спасение
само изкушенията
стават повече -
изкушения за живот,
за действие,
за начало...

бременни с „утре“ са дните,
но утре не идва,
утре отмина...

черно-бяла
снимка - спомен от
детството

СРЯДА

сряда...
изгревът
боядиса небето в лилаво;
прозрачно
като детски балон,
слънцето пада
от небосвода
и се търкулва
по ръба на планината
като върху
ръка на жонгльор...

сряда,
среда,
равновесие...
кафе -
гълтам нирвана
на ситни глътки,
заредена
с горещо
вече съм сита,
мога да стана,
да се измъкна
от уютната кожа
и да прекрача -
вЪН...

улицата цъфти,
пулсира
с хлорофила
на млади листа,
тревата напиря,
промушва се
през пукнатините
на асфалт и павеа,
надига тротоарните
плочи, руши -
плевели газя...

строшеният фенер на ъгъла
гледа слънцето в упор и го предизвиква -
да свети, или да се маха
в мрака;
прескачам локва,
вървя по бордюра,
търся равновесието
на срядата като въжеиграч,
продължавам
по изтритата зебра,
светофарът ми смига,
потъвам в утробата
на подлеза...
стискам очи -
сюрреализъм:
споменът пълзи -

няма шум,
няма прах,
смях,
забързани стъпки,
тръпки,
тълша,
кипеж,
няма го -
брътвежа на лудия,
златния мим с черната шапка,
и странника, който рисува
портрети върху картон
от боклука,
певицата с акордеона,
жонгльора с кучето,
хлапетата, които танцуват
върху главите си...
...само твоето равномерно дишане
и мечтата за оздравяване -
тихо е,
празно е,
равновесие
нирвана...

дъждецът пада
като хладък душ -
крави на поляната

ЧЕТВЪРТЪК

четвъртък -
седмицата расте,
денят тупти,
ражда,
изгражда,
изражда,
руши
светове и души,
строи затвори и скривалища,
тържища,
и сметища,
нахлува през прозореца
на херметичната ми стая,
издуха застоялия вакуум
и предизвика
цъфтеж -
лумнаха:
храсти от тръни,
вълни без дъно,
висини без звезди
и синьо,
скреж и зной,
порой,
покой
и застой...
Стой!

Не искам обратно
в тихата кутия
на безмирисните
дни -
стерилни,
сервилни,
стилни,
безкрилни,
кротки,
без нокти,
сити,
обилни,
напоителни,
необезпокоителни
и безплодни...

Искам стихията,
разкъсването
на същности,
не търсенето -
искам намирането
на нови;
искам опори -
за настоящето...
не искам да споря
за бъдеще и било,
не искам тегобата
на изящното слово
да спира бунта,

който намира,
набира скорост,
сила,
и изкоренява
всичко излишно...

четвъртък -
седмицата си отива,
стар кашон със спомени
за несбъднатото очакване
на нещо,
което не се случва;
балкон със строшен парапет -
ще падна ли, когато го прекрача?
гарван грачи,
стъпил на върха на бора,
който стърчи
някъде долу...

думите плискат
в черепната ми кутия,
тежки, като ютии
блъскат се в кея
на мозъка -
къде се крие
същността ни?

ПЕТЪК

петък -
край на
изтезанието на социалните роли;
рай за надеждите
и живота на личността -
ден-дом
и подслон,
отломен,
смирен,
уморен
преди
деня за отмора...
спирам,
умирам -
напразно се вирам и търся пролука,
през която да надникна
там,
утре, когато ще се отърся от скуката...
празно
е;
празен
ден;
предстои
очакване
на
просветление,
дзен...

залезът гасне
писък на сова отвън
огън в камината

домът ме обгръща отвсякъде,
няма къде
да избягам,
протягам
ръце-пипала
ден-тишина,
очаквана;
очакване
на щастие,
там,
утре, тогава...
ден-забравата...
смирена клоун съм,
смъквам
грима преди да изляза
навън;
маската на лицето ми
се разпада,
греба с шепи
парчета и ги лепя...
отломен пламък, усмивка,
смирена повея, въздишка,
уморен поглед...

нещо
човешко
ме гледа от огледалото
очи-крила,
мигли, като одеала
завиват зениците -
птиците
на душата...
умирам в петък,
спирам да съществувам за света,
у дома съм,
сама съм,
съм!
напразно очакване
празно звучат думите,
празен е животът ми,
празен е стихът
дзен

мига... усмивка...
докосване... дума от
няма уста! Ах
миглите падат върху
очите й... бяг... тъга...

СЪБОТА

събота -
пиршество
за сетивата,
блаженство
за духа,
тържество
за ума,
свобода...
събота -
дъждът звъни
в капчуците,
пее
в олуците,
пищи
вятърът
в жиците,
мокри
са птиците,
пие
земята
вода и спасение
за тревите,
за житата,
за цветята...
дърветата
впиват корени
в кладенците,

шумят
подземните реки,
бушуват вадите,
пълнят каналите,
деретата реват
и влачат камъни,
песъчинките
се утаяват,
заличават
следите
на дните...
свободна съм,
събота...

стена
от блъскане
в стена,
с която
отвсякъде
съм оградена

ПРИБОЙ

Веслата тихо тракат,
прегръщат мрака на водата,
преглъщат мокра плът
и разстоянията бягат...

Гръбнакът скърца,
крив като кобилица,
мазолите потъват
в дланите,
бедрата хлътват надълбоко,
горчиви, като разкаяние...

Гърдите се издуват
от безсъние, безсилни
да се борят с въздуха,
клепачите висят
като обесени,
очите се напълниха
със есен...

Днес съхне дъжд
върху косите ми,
къдриците се
впиват в раменете,
краката ми потъват
в пясъка
и газя
по прибоя
до разсъмване...

ОБЛАДАНА

Обладана съм
от поезия
и думи -
асоциации,
провокации,
рими...
не ми
трябва свещеник,
нито екзорсисст -
само думи,
да не изсъхне дъха ми...

Думи -
асоциации,
провокации,
рими...

Някога беше игра,
измисли я мама -
да съм като голяма;
днес ѝ я връщам -
да бъде пак същата...

Игра - шина
за счупена
същност...

Днес се спасяваме
и оцеляваме;
оценяваме

играта
на кръговрата
и тръгваме
отначало:

думи -
асоциации,
провокации,
рими...

поезия - полет, мечта,
глезя я;
поезия - брътвеж за невежи,
плезя се;
гилотина - обезглавяване, революция...
куция пес пръв яхна кучката;
гилотина - обрязване на книги...
обрязания мина на другия бряг;
думи -
асоциации,
провокации,
рими...
думи пазачи,
думи - палачи...

сърце - любов,
зов за надежда, остров на вярата;
сърце - болест, кардиограма,
диаграма на старостта;

сърце - пробождање, прострелване, убийство,
вина... отмъщение, ревност, война...

свят - земя, глобус, планета, живот, общество,
прогрес, полет, космос...

свят - святост, светія, икона, църква, бог,
извисяване, сияние, космос...

покрив - покров или къща - гроб;

паста - пастьоризирам, Пастьор,

пасатор, оратор, пастор, пастрок...

градина - рай, ябълка, змия, познание,
непослушание, бунт, желание, освобождение...

градина - градя, ограда, ограждение, затвор,
неподчинение, бунт, освобождение...

градина - цветя, красота, аромати...

градина - плодове, дървета, зелено, изобилие,
есен, зрелост, разруха...

градина - двамина в градската градина, любов,
разходка, лодка, мирис на вода, река,
романтика и детство...

думите не стигат,

не стихва

стремежът към още -
освобождение,

въжделение,

игра за сетива,

препълване на егото,
успокоение...

Когато пулса в ухото ми скърца,
като стара врата,
когато чувам пукота на кръвта
във вратните жили,
когато пчелата
забива жило
в цвета на липа,
тогава -
музиката на душата
започва да свири кресчендо
и умира стиха.

Тихо е -
причастието на думите
изми всички страсти,
страх,
устрем,
желание за познание,
неудовлетвореност,
отчаяние,
копнеж,
празнота и
вечност.

пресъхнало пране
върху сушилника -
завръщане

ВЪРКОЛАКЪТ

Искам да съм върколакът
от твоите сънища -
див и свободен,
скитник по кръстопътища,
хапещ луната,
рушащ тишината...
Впивам пръсти в козината ти.

Искаш да си върколакът
от моите сънища?
Онзи, който краде
боровите иглички и
ги вприда в звездите,
а дъхът му се носи
над висините?

търся те, викам -
гласът ми глъхне - тих пух;
бели венчелистчета
танцуват над теб;
тичинките поклъват
в плътта ти... Пролет си, пак!

ПРИТЧА

безшумно изгарят
в пътя си метеорити,
потъват в океана
на вечерната мъгла...

загръщат плътта си
в плащ от тъмнина,
продупчен от звезди,
закъпрен със луна...

прибоят тихо
шепне притчи: русалка
и рибар, огнище и
вулкан, къс лава,
топлина и пепелище...

без покрив във нощта,
с препълнени сърца,
с очи от светлина
те гледат към небето...

русалка и рибар,
със сплетени ръце,
разбиват се в скалите -
тя глъхне на брега,
а той - във дълбините...

ВЕЩИЦА

Разпуснах копринените си коси
като гора, огряна от луната.
Ще дойдеш ли в сумрака на нощта?
До утрото, в мъглата ще те чакам.

Изхвърлих сънищата си в тревата,
избърсах кожата си със роса,
сварих отвара от вълшебни биле.
Ще тръгвам - пътищата мамят.

капка кръв върху роза,
вретено в ръка -
стогодишна приказка

МЕТЛА

плувам в океан
от хипертрофирани
емоции... срам:
от лумнало
желание и блян
за полет без крила

САМОДИВА

край чешмата -
елф пие вода, над него
луната преде ноцта

китка в праха

птица се стрелва
в клоните, селото спи...
денят не чака

земята гори
самодива сплита коси
смехът ѝ горчи

елфът открадна
сърцето ѝ, а тя -
на момъка, когото спаси...

ЗМЕЯТ

Вглеждам се
в иконата на свети
Георги -
като в езерни води...
Горчи споменът
за Победоносеца,
гори ми рамото,
тупти болката
в раната на
сърцето -
не съм сукуб,
Змеят съм -
онзи, от иконата...
Не се храня
с душите
на спящите
нощем,
не се храня
денем
с телата
на духовни
слепци.
Не дъхът ми изгаря -
души ги страхът им;
аз имах пламък
в крилата,
стихия и стих...

СВОД ОТ ВЪПРОСИ

просторът се е
надвесил над маймуната -
свод от въпроси
барабанят по
челото ѝ -
какво си?
какво си...

По ръба на съзнанието ми
гарван пищи, вика ме,
мами ме -
да полетя след крилата му,
да споделя сетивата му,
скритите,
свитите,
с които можем да стигнем
там,
между струните
и браните,
където дремят
скритите,
свитите
измерения,
в които може би
ще се осъществим...

В рѳба на съзнанието ти
пищя, викам те,
мамя те -
да полетиш с мен,
да споделиш сетивата ми,
скритите,
свитите,
с които мога да те преведа
през струните
и браните
и да те доведа
там, където
се осъществихме...

В рѳба на съзнанието ми
багрите на света
се изостриха,
бодат очите ми
като таралежи...
нямам нужда
от мрежи,
които да ме
държат
над бездните...

КЪЛБО В ОБУВКА

котето спи,
кълбо в обувката ти -
ще се върнеш ли?

здрачът пада като черен сняг,
покрива прозореца,
уличната лампа, като светулка
мига, като вдишване, като жива...
чакам те...

затварям очи, събирам
спомените ни,
тъпча ги в буркан,
стерилизирам ги -
ще ги имам цяла зима,
ще знам, че си там,
в бюфета, на сигурно...
отварям очи, поляната
пред балкона е пълна
с кучета -
нашите диви кучета,
които опитоми
сега душат в муцуната
пудела на съседката
от тринайстия етаж
и лягат по гръб пред

ротвайлера на съседа
от нашия етаж -
животинска им работа -
не се карат, не се бият,
не се лаят, не се крият -
комуникират и спазват
кучешката си етика,
за разлика от нас,
които само лепим етикети -
помияри, плебеи,
мръсни песове...
клети...
здрачът пада, очите ми пърхат -
ловя с мигли снежинки от мрак
и те чакам -
като коте, свито в обувката ти...

тишина...
само вятърът свири симфония
и някъде долу опъва струните
на тревите, лъковете на клоните
ближат гърбовете на листата
и шумят, падат водопади,
звънят милионите капчици дъжд...
природата композира най-страстната си
музика - първообразът на всяка мелодия
и тишината не е пуста...
чакам те -

обичам да тичам след виденията си,
обичам да сплитам разпилените образи,
да тъка от шарените им нишки платна,
върху които ще рисувам с прозрачни бои
призрачни фигури и мечти...
огнището в душата ми бумти -
вдишвам с пълни гърди въображаемия
аромат на смола и дим -
опиянение до изтощение...
топлината на пламъка ближе кожата ми,
лицето пламти,
чакам те -
знам, че ще дойдеш, когато мътилката
в душата ми се утаи,
но пороят не стихва,
не утихва воят на думите,
които искат своето -
да бъдат написани,
да бъдат изречени,
да бъдат извикани и да живеят -
все едно
дали като знамена,
или като парцали,
думите имат нужда да ловят вятъра,
да попиват дъжда,
да бъдат балсам за душата,
или ятаган за ума...
чакам те -

да уловиш ръката,
с която дращя по клавиатурата,
и другата -
с която пращам посланията си
във виртуалния ад на света...

АТРОФИЯ

атрофията на душата ми
затръшна вратата на любовта -
не остана въздух в дробовете ми,
не мога да си проветря кръвта...

бъдещето вие в лицето ми -
раздрана кожа, изплезен език,
празна е рулетката на живота ми -
аномалия съм... среднощен стих...

посипаха се
трохите на бедността:
дом без врата

извърщам врата си -
барикадирам се
с безвремие...

ДРАКОНОВИ НОКТИ

Събирам драконови нокти
от поляната на спомените ти,
обирам прашеца от пеперудени
крила, полепнал по челото ти,
бърша го с устни и пия живота ни.

Часовете тежат като камъни,
вързани за хвърчило -
как да полетя с този товар?

Унило
влача крака
в праха
и чакам
краха
на
живота.

Часовете капят като кръвта,
която се влива в ръката на болен...

недостижимо -
пролетта през стъкло
ароматна и вкусна

БАЛДАХИН

дъжд ръми върху
балдахина на дърво;
под него - куче

мокро, зъби и нокти;
скъсана кожа -
върти опашка

изкупление:
чаша мляко с карамел;
след сладостта - горчилка

изкушение -
дим над езерото
всичко зад него

воськът проби
дланта ми - молитвата
пак ме задави

АЗ И ТИ

Аз и ти -
стаята тежи от мълчание;
думите стягат гърлото,
като кост засядат в него,
душат ме, моите...
а знам -
ти не можеш да кажеш своите...
аз и ти -
тишината между нас е плътна,
като жива плът,
реша косите ти, галя те -
кожата ти боли...
аз и ти -
мълчанието гори
и вината е моя -
аз мълча думите си,
а ти -
не можеш да ги говориш.
Думите
думкат в главата ти,
пробиват я,
падат като градушка...
Слушам тишината ти
и се опитвам да я науча...
Думите
бумтят в очите ти -
ще се излеят...

Порой бразди страните ти,
наводнява косите ти...
Стаята изкласи,
докато те гледам -
ще мога ли да ожъна
стиховете ти?
Знам, стихия си -
можеш да рушиш
всичко по пътя,
но днес си тиха,
тихо е...
и вината ми капе -
червена и гъста...

Белег от въже
на врата ти - обеси
ли се, лисицо?

Буквите падат -
дъжд от олово върху
листа. déjà-vu.

ЖИВОТ И РАЗУМ

разум - буден квант
в съня на веществото;
себепознание

живот - хазартът
на атомите ражда
себеизграждане

разумен живот -
грешен код в компютъра
вселена

няма жица,
по която може
да протече
цялата енергия,
която изтича от мен
и ти трябва;
с всяка мога
да се обеса...

ПОРТРЕТ

Рисувам лице -
кръг за овала
на челото и бузите,
дъги за носа и
веждите,
брадичката е
засенчена
от косите,
а устните...
те
са сочни и вкусни...
Рисувам лице,
а тялото?
То
ще е цялото
бяло -
с продупчена рокля
и с глезени,
които газят
в росата...
Ръцете ще бъдат
като изплзени -
с разперени пръсти
и
счупени в лактите...

Ръце, като криле
на прозорец -
от него
ще гледам небето,
ще гледам звездите
и вятъра,
само не знам -
как да рисувам
очите -
онези,
с които ще виждам
в твоите...

искам да съм дърво
и птици да пеят в клоните ми;
искам да съм дърво
и да бъда сянка в пустинята ти;
искам да съм дърво
и да те галя с листата си,
но ти си дърводелецът,
който ще ме направи на мебели...

ДАРОВЕТЕ НА СЪДБАТА

Изхвърлих даровете
на съдбата,
защото
не бяха за мен.
После животът
пак ги захвърли
в лицето ми...
Дали бяха същите?
Оглеждам се
в кривото огледало
на миналото,
като в езерна
повърхност.
Свещта гори
в средата на
челото ми
и разхвърля
мрака между
очите;
слепоочията
туптят...
Вълните
по езерото
на съзнанието ми
не стихват.
Браздят...

Разхвърлят
образите на
настоящото -
като
в калейдоскоп...
Този мой
ничий живот -
как бързо тича,
още нехванала
прашеца на
тичинките,
плодове вече
надничат
в дланите ми...
Не ги искам -
за други са;
за мен е
аромата
на пепел...
Изхвърлих даровете
на съдбата, защото
не исках да живея
чужд живот.
А моят???
Бъдещето се
разслои -
газя тъмни вълни
и потъвам

в тъмната материя
на Вселената,
тъмната ѝ енергия
ме обгърна -
обмива всяка
моя клетка,
атом, кварк...
Натежах
като самата Вселена -
онази, която създадох,
когато изхвърлих
даровете на съдбата...
Все по-дълбоко
потъвам в локвата
на битието,
все по-дълбоко
прониква
тъмнината в мен.
Глад за зелено -
мъждукам...
Светлината се
процежда
от средата на
челото ми,
между двете очи -
не стига
до третото,
с което

чакам да прогледна и
да разбера -
за мен ли бяха
даровете,
които
изхвърлих...

зелен плод -
през клоните прозира
рехаво небе

под сенките
на миглите съхнат реки
жажда за още

зад гърба ти е
пъстрият свят - мамещ ад;
сияен разпад -
водопад от пенливи
надежди и шоколад

МЕТАМОРФОЗА

Вчера
плувах в слънце -
лъчите му
бяха възетата,
за които се ловях,
за да пазя равновесие
върху гребените
на вълните му...
Вчера плувах в роса -
вълмата на
мъглата
ме държаха
между небето и
земята,
вятърът беше ложето ми,
а листата на цветята -
платната на
крилата,
с които излетях...

Вчера
постигнах
крайния цикъл
от метаморфозата
на освобождението си:
пръстите на звуците
Моделираха тялото ми,

дланите на мелодията
го размачкваха,
разтегляха
и сплескваха,
а ритъмът беше хашишът,
който ме откъсна
от гравитацията,
изтръгна сетивата ми
и ги захвърли
да събират
информацията си
от ръбовете
на тленното...
Танцът
ме изхвърли там,
където тялото ми
изгоря -
огън и вятър...
Благодаря,
че ме освободи
и ме изпи
без остатък...

ЧЕРВЕНИ ПЕТНА

червени петна
пътека от целувки
паяк върху кожата

червени платна -
пръски от боя
по стената на ума
и алергия към
въображението

въглен на скара
червено и черно
плът и жарава...

ТИ

Ти пак си
тази, която винаги си
била - само дете днес
не разбирам думите ти;
болестта
опустоши мозъка ти,
изяде нервните ти
влакна,
но не можа да
победи ума ти.
Днес пак ми трябва твоето „да“,
за да съм сигурна
в стиха си...
Днес то пак не ти е достатъчно,
както тогава,
когато трудно ловях думите
от преизподнята
на въображението,
за да ги сложа върху листа...
Днес -
Ти каза „да“,
но още нещо крещи
в главата ти...
Нещо,
което трябва да знам,
за да бъдат живи словата ми...

Днес:
събирам трохи от онова,
което
вчера
щедро разпилявах,
утре:
ще танцувам
боса
по килима,
който ще изтъка
от тъга,
ще флиртувам
с дъгата,
с която
ще окичиш
косите ми,
а те ще блестят
като ореол от
звезди
около черните
дупки
на очите ми;
ще се усмихвам
на вятъра, който ще свисти
в ушите ти -
ще чуеш ли
думите, които ще ти прошепна?
Или ще се разпилеят - като вчера...

АЛБАТРОС

Искам пристан -
уморих се от течения
и вихри, и вълни...

Искам пристан -
да смиря духа си...

Искам топъл залив

и заслон,
завивка;

искам:

със усмивка

да гледам

лицето ти,

да заспивам,

с глава

под крило,

а някъде долу,

встрани,

да пулсират

белите дробове

на морето,

което

пак

ще ме прислони,

когато

пристанът

стане излишен...

лишена
от въздух,
кръвта тупти,
разлива
се по капилярната
система;
лишена
от въздух
плътта цвърчи
върху въглените
на всички
„защо?“

уморих се да бъда албатрос -
искам да съм просто
птица в ято -
да се рея само до края на реката...
крилете ме болят, не мога
повече да споря с бога;
да бъда кал, това зоват
зениците, видели
края на простора...
крилете ме болят, не мога
повече да поря небесата;
омръзна ми да бъда сам
творец на себе си...

отпадат сетивата -
перата ми се осланинаха,
окапват и линейт -
как с тях отново да летя,
отхапвайки предела?
днес слънцето потъна
във вълните, удави се
във океана - изпуснах
го от клюна си, не смогнах
да го хвана, търкулна
се зад хоризонта,
не стигнах до вулкана,
във който се превърна...
крилата ме болят,
перата ми линейт,
остава само пътят
назад - към оня бряг,
където ще гнездя -
зрънце в утроба...

НЕБЕТО ПАК Е МОКРО

небето пак е мокро -
като мръсна гъба,
дъждът се стича
през стиснатите
пръсти на облаците
и капе върху
напуканите устни
на земята -
изстисквам го
и вземам:
аромата
на чувствеността,
разкъсването
на сетивата,
ада
на чакането,
затръшнатата
врата
на миналото,
писъкът
на надеждата,
воят
на забвението
и вината
за всички
пропуснати животи,

КОИТО
МОЖЕХА
ДА СЕ СЛУЧАТ,
АКО -
НЕБЕТО НЕ БЕШЕ
МОКРО,
ВЪЗДУХЪТ НЕ ТЕЖЕШЕ
ОТ ДЪЖД
И МЪХЪТ ВЪРХУ БУЗИТЕ ТИ
НАИСТИНА БЕШЕ ПРАСКОВЕН...

НЕБЕТО ПАК Е МОКРО

МЪЛЧАНИЕ
НАД КРЪСТОВИЩЕТО - КРУШКА
ВМЕСТО СВЕТОФАР

ПРЕГЪНАТИ СПОМЕНИ

седим на леглото,
прегърнати -
така изглежда,
а всъщност
се облягаш на мен.

лицето ми е
в косите ти -
изяждам
ръцете ни,
вплетени, в плен.

няма нужда
от думи -
тишината звъни
от спомени.

стълбата
на спасението
е с много
стъпала -
стъпила
съм на
първото

РЕША ДЪЖДА

реша дъжда -
решето е ръката ми,
през което
капките падат,
като гюлета

листчетата
на гюла
розовеят -
кръвта ми
се смеси с дъжда
в корените му;
по кръвоносната
система на
стъблото ще
стигне до листата
и цветчетата
пак ще розовеят

РЪЖДА

ръжда -
настръхнала
по мрежата
на оградата;
ръжда -
на ивици
се стича
по стените ѝ;
ръжда -
утайка
по дъното
на кутията
с инструменти...
ръжда -
държа
гвоздея,
с който ще
пробия
кожата
на самотата си
и не ми пука,
дали ще хвана
тетанус...

режеш
непослушните
клонки на
ружите -
сърцето
ми
режеш
с болката
на цветето;
режа
непослушните
клонки на
косите си -
костите ти
омекват,
режа
болката
в сърцето ти

ръж
в кутията
за кафе
на баба

укор -
урок
по мълчание
и свеждане
на клепачи

розови листа
останки от любов
върху тревата

ГЛАД

глад за обич -
липсваш ми,
глад за ласка -
липсваш ми,
глад за общност -
ще те стигна ли?
дъждът спря
и птиците
ликуват
във гнездата си,
под небосвода
от листа -
липсваш ми;
парчета от
измислена любов
пътуват
във вълните на
калния поток -
липсваш ми,
капките под
уличната лампа
блестят като
сълзи на уличница -
липсваш ми;
заравям пръсти
в козината на
бездомно куче,

дълбоко ги заравям -
до сърцето му,
което тупка като
твоето... и топли
мокрите ми длани -
липсваш ми...
знам, егоист съм,
не ти липсвам -
ти спиш под боровете
като под църковен купол
и само мисълта ми
те завръща
вкъщи...
липсваш ми

тишината тежи
от песента на
щурци

пух
от тополи
по миглите

ЯРОСТ И СТРАСТ

яроост -
пръстите ми са изтръпнали,
от езика ти капе кръв;
не е това, което си мислите...
ти ме спаси,
куче

страст -
сливам се
с кората на дърво,
все по-нагоре стъпвам,
преплетена съм в клоните,
а дънерът е тънък;
сливам се
с филизите,
нагоре все отивам,
дишам синева,
а птиците се
гонят
във листата ми...

слънцето се посипа
върху тротоара -
порой от златен пясък,
или шепа слама?

шепот в сянката
и разпилени мъниста -
нетърпелива любов

крясък на сова
удар на гребло в брега -
само гърба ти

главоболие -
прах и плевел
по сандалите

ВЕЧЕ НЯМАМЕ ТАЙНИ

сияние зад заключена
врата;
през ключалката ме гледаш -
гола съм,
а ти
облечен;
чуваш ме,
но съм
далече

вече нямаме тайни -
целувките ни
не са с вкус
на ягода,
на бадем,
на див лимон,
на крем...
вече не сме потайни,
не крадем
мигове,
усмивки,
трепване
с мигли,
ликуване
под прозорците,
въздишки

под чадърите,
разходки
в мъглата
и случайни
срещи при
светофара...
вече не мълчим
под звездите,
с погледи
впити
в тъмното бъдно,
не чакаме да
го разгадаем -
то е някъде зад нас...
днес тихо
тлеем
в интернет -
общуваме
във фейсбук,
умуваме
в уикипедия,
търсим
спасение
в гугъл;
все
по-дълбоко
потъваме
в лап-топи

и
таблети,
все
по-далече
бягаме
от стопилката
на реалността...
мълчание...
но
то е плътно,
пълно с нас...
мълчание -
не
тишина.

думите
ме хванаха в капан -
утро без утре

в кофата за смет
нови маратонки -
път пред клошаря

РЕКАТА НА ВРЕМЕТО

реката влачи
товара си от история -
скъсани знамена,
изгорели степи,
подут кон,
опърлени небеса
и слепи поети...
няма път назад -
полетът
с надсветлинна скорост
е отложен;
оплождам
полетата на
очите ти
и чакам -
няма си;
няма пролука
нагоре,
енергията
на полето
е недостатъчна
за тунелен
преход;
остава само
молитвата
на праведника -
неверник съм

не моля...
дълбоко газя
в реката на времето...
бремето на историята
тъче нови нишки
в килима ни -
вятър и прах:
безух
великан
брани
бранната
бразда
на границата;
през счупено
огледало
се промъквам
отвъд;
пак
няма
брод;
бод
след
бод
бродирам
пътеката,
по която
ще стигна
хоризонта на събитията

БРАДА ОТ ВОДОРАСЛИ

изплувах
с брада от водорасли;
в очите ти огради

писък на чайки
над пясъка плясък на море
блян по теб

святн - да се сгуша
под сянката на
страните ти

небето падна...
потъвам в шарките на
асфалта - без теб

СТАРАТА ДРЕХА

четкам
старата си дреха -
тежи
от изсъхнали
сълзи
и белези;
от изпръхнали
устни
и хапане...
гладя
старата си дреха -
не устоя
на растежа ми,
не успя
да покрие голотата ми,
да засити глада ми,
да обуе босотата ми...
разкъсах
старата си дреха -
не се намирам
в огледалото...

ЗАКЪСНЯХ ЗА ЖИВОТА СИ

Закъснях за живота си -
дано не е късно за твоя;
отварям прозореца
на душата си,
отравям се с думи -
ще ме проветриш ли?
Не искам да съм с теб,
не искам да си мой;
не искам
любов,
приятелство
и дяволии,
не искам
врати,
решетки,
белезници...
Искам
усещането,
че няма
да закъснея за живота ни

вярата ми
е счупен кръст
и пукнатата камбана

ЗАХАРНИ ЦЕЛУВКИ

устните се разпукаха -
като цъфнали треви,
или като стара мазилка;
косите се усукаха -
като въжета на котва,
или като паяжината,
с която ловя слънцето...
костите хрупат -
като захарен памук,
или като смачкан целофан...
къде ще запиша стиховете си,
щом смачка опаковката
на целувките?

УМОРА

Повалям умората,
залепнала за нозете ми;
превалям върховете
на успехи и падения;
небето тежи
от несбъднати
превалявания,
денят жежи
от провали...
не достигам
предела си -
някъде на
тавана
на
съзнанието ми
дреме
захвърлена
хурка -
преде ли, преде
нишката на
нечии
спомени,
спамове
и поеми -
повалям умората,
залепнала за нозете ми...

върху клепачите ти
пърхат пеперуди -
не ти трябва
четка за грим -
взе го от крилата им

гледам през очите си
като през прозорци -
светът е вън и далеч;
гледам през прозореца
очите ти -
светят вън, далечни

китайски фенер
виси под луната - не:
хвърчила от светулки

калинка върху стрък трева -
нощният дъжд
не отми пролетта

ЛИЦЕ ОТ ЛАМАРИНА

стискам лицето си
от ламарина;
дращя сърцето ти,
захапало ме
като менгеме...
кръв капе
от ръцете ти,
преливаш я
във вените ми -
разкъсани,
изтръгнати,
увити
като
плевели
във дробовете ти -
душат те...
дишаш
от дъха ми,
оцеляваш...
не -
препълнен си
със мене
и стягаш,
още стягаш
възела
около себе си.

ПРОНИКВАНЕ

Обувам голите ти крака
с мидени черупки,
обувките пазя
за босата си душа.

Коренът пълзи към дълбините,
все по-навътре пори гърдите
на земята...

Суша -
кожата ѝ се пука,
капилярите на тревите
едва удържат целостта
на почвата,
коренът пълзи към утробата -
проникване...

Нощ -
листата, като гладни езици
ближат влагата на росата,
пият въздуха,
пируват с мъглата
в кръчмата на мрака...

Буря -
прах във висината,
фойерверки в облака,
клоните се впитат
в лятото, ловят вятъра,
като платно на платноходка...

Изгрев -
лилави сенки се вкопчват
в ръба на пропастта,
промъкват пипалата
си в пукнатините -
пясък, разсипа се
с плясък във вълните,
хилав храст
полита в тъмнина...
Пустош -
събирам в шепи
камъчета,
черупки
от костилки,
миди...
Глад за простор -
в подножието
на скалите.

майско утро -
пухът на тополите
залепнал по асфалта

ПРОГАРЯНЕ

Въгленът
изгаря дланта ми,
пробива я,
пада,
прогаря земята,
пропадам -
стигма...
Стига!

Погледът ти ме прогаря,
дълбае дупки в гърба ми -
буря и пепел в съня ни...
Размахвам ръце -
кръв
по стените;
ближа червено мастило -
не ме нарани,
превърна ме
в тиня...

Момичето,
с очите
като въглен
не
се
научи
да обича

и днес
все
в облаците
тича,
облечено
със
семена
от тръни,
обсебено
от лист,
молив
и книга...

снимката избелява -
мама и татко, на пейка,
прегърнати...
слънцето прави
усмивките черно-бяла
идилия,
заслепява очите им,
а ръцете ранява...

счупена рамка,
шепа стъкла,
ненаситно я гледам -
снимката избеля.

ПЛАШИЛО

през продупчената
покривка на небето
гледам звездите:

светулки кръжат
край главата на
прокъсано
плашило
като
галактики,
около продраната
плът на вселената;
потъват
в спуканата тиква
като
в дупката между
изгубените
измерения.

СКРИВАЛИЩЕ

дъждът ближе
старата къща,
вятърът стърже
керемидите

дупка в тавана -
пролука към бъдното,
скок в отвъдното...
миналото се
процежда през стените
като ванилов
крем през вафлена кора...
как искам да усетя
пак вкуса на детството
и лудостта на първото
докосване до необятното
и радостта от първата
почуда, страст, мечта...

лъжа дните, че още
съм същата,
лежа под звездите,
завита със сънища,
съчките
пукат,
ръсят съзвездия,
стискам ресници -
пак съм поезия

ЗВУКЪТ НА ТИШИНАТА

когато изключих компютъра,
чух звука на тишината - дъжд:
капките тракат по локвите,
по керемидите и по асфалта,
галят листата на дърветата
и на тревата,
глесят земята:
проникват в сърцевината ѝ
и давят
корени
и семена,
дълбоко порят
мрака
на утробата,
която ражда хляб
и топлина...
капките се оцеждат
от стрехи
и вади,
потъват
в канали
и подземни реки...
бумтят и клокочат -
искат да надскочат
почвата...
дими тишината -
гласът на пръстта пици

СТОН

стон,
вик,
стена...
стената оплътнява,
все по-непробиваема,
все по-е непрозрачна
и невидима,
все по-безпомощни
ни
прави...
изправи
се,
а още
не можеш крачка да
направиш;
стенеш,
сатенена
и гладка
изящна,
и чуплива -
ядката
на кисел плод

ОТСЪСТВИЯ

отсъствия -
липсата ти... или
тъга след завръщане

самотата е избор -
път през безкрая или
смърт за личността

предател на мисълта -
празна тетрадка;
нож и писалка

вятърът полира
лицето ми с пясък -
плясък... скъсано пране

МИГОВЕ-ПОРОЙ

времето
се изсипва -
като порой;
безброй
мигове,
като изтръгнати песъчинки
браздят очите,
косите
се влачат
като треви,
затлачени
в сухи
трупове на дървета,
кухи
тръби и остриета
от наранени
пръст и
пръсти
на удавени псета...
животът,
като мътен вихър,
преминава -
бодли
на кактуси
и таралежи,
вода -

жадна
за знойната
уста на земята -
напукана, гладна,
гола и безпощадна
кърмилница,
закрилница
и пристан -
искан
покой...
прах полепва по листата
и паветата -
лицата
им,
разискрени
и
буйноцъфнали
ловят
топлината
на луната
и чакат утрото...

РЪЦЕТЕ ТИ

Ръцете ти се вплитат в моите,
и пръстите ни стават като клони -
раздираме пространството като през вятър,
оголено и пусто е леглото помежду ни.
Очите ти опиват моите,
и миглите ти, натежали от безсъние
докосват бузите ми, лепкави от сол и слънце -
оголено и пусто е лицето помежду ни.

вдишвам сладостта на вятъра,
тежък
от дъх
на море...
огледалото на вълните
боде -
с хиляди остриета
пробива очите...
водно животно съм -
потъвам в ласката на дълбините,
флуидът се плъзга по кожата,
торпедо съм -
смъртоносно
и лъскаво.

ВЪЗДУХЪТ Е ЗЛАТЕН

Въздухът е златен,
нажежен до жълто,
стопилка от слънчеви лъчи,
тежи
над листата,
над житата,
над водата -
пясък
под отблясъци
върху
вълни...
Вадата
се плиска,
шумоли,
провира се
между корени
и
корони,
под
камъни
и
канари,
спи
в кладенци
и
пещери

и
там, където
сърцето
на земята тупти...
Въздухът е златен,
напоен със жълто -
пеперуди
и пчели,
меден прах,
роса
от листни въшки,
шуми
вятъра,
съска,
жужи
свредлюто
на стършели
и
оси,
хорът на мравките
кънти под кората
на гнили пънове,
солото на щурците
реже свода на тревите,
руши тишината
между ушите,
ариите на врабците
посипват

покривката
с прах -
пак
чакам
разтапянето
на слънцето в хоризонта на запад
и трепкането на светулките,
сред които се губи изгревът на Венера

орехът простря
листата си над двора
миг за отмора

ШЕПОТЪТ НА СЪНИЩАТА

шепотът на сънищата
ти
се утаява в тишината
ни,
потъвам в тинята
на непробудени
мечти;
вятърът стене
зад мрежата
на прозореца,
чаршафът лепне
по кожата,
някъде се
отронват зрънца
царевича -
като от скъсана
броеница
падат,
гласът ми
стърже -
пресъхнал
кладенец
и приказките
избеляват...

ЛИЛАВО

изсъхнах -
лист,
изпит
от устата
на пустинен вятър...
кожата ми
губи
влагата и сочността си,
натискът на жегата
ме
смачка -
заемам все по-малко място -
плодът го няма,
костилка пада на земята;
сачма,
сферична твърдост,
тежест -
на
олово...
очите ми гледат в лилаво -
лилаво слънце,
с отблясъци от мрак и златно,
лилави сенки
под листата,
водата в кладенеца
е лилава

и твоите очи
са втренчени във мен,
лилава:
лилава кожа
над лилаво тяло,
и косъмчетата над нея
са лилави...
ловя
и се превивам
под напора на вятъра,
а той ме
пудри
със лилави пясъци;
очите ми
се смеят
във лилаво
и устните ми
галят
лилавите
къдрици на косата ти

по устните ти
мъх от праскови -
крила на пеперуди

ТЪМНО Е

тъмно е -
луната се
търкулна
от небесната
си разходка
и тупна зад хълма,
брадясал от наболи
борове,
звездите се
пръснаха
като трохи,
които някой изтърси
от покривката
на небесната маса...
чезна
в часовете
между нощта
и утрото,
щурците
режат струните
на гласовете
си,
тъмното
се разпада
на ивици
и става
трева -

и твоите очи,
утре ще
газя росата ѝ
от неизпети
мелодии
и тишина

остана само гръб,
изрязан в рамката на
вратата;
капка кръв
върху
пръста ми,
който
преде нишката,
с която сме вързани -
след 100 години
ще те чакам.

НИРВАНА

През прозореца
сребърни струни -
дъжд, или пълна луна?
Вън звъни хор
от цикади;
стаята лепне от тишина -
нирвана
за сетивата:
тетивата на слуха
хлипа изхлузена,
виси,
обесила лъка,
до утре...
копието на окото
спи забодено
някъде високо,
до утре...
паяжината на обонянието,
напудрена със цветен прах,
киха
върху езика,
който попива влагата на нощта,
до утре...
кожата пие тъма
увила тялото като скафандър
души го, изолира го, суши го
с прегръдката на смок...

До утре...
Нирвана -
лотос съм;
от всяка чакра
излизат пипала,
вкореняват ме
във въздуха,
държат ме -
до утре...
Писък на чапла -
слънцето,
като въглен,
се търкулна в реката...
съска животът -
утре е...

сиянието
на луната потъмня -
мляко в черен чай

звезди в нощта -
залепнали светулки
върху дланите

ПЕПЕЛ ВЪРХУ УСТНИ

гръмотевицата
се търкаля -
камък по пързалка;
след дъжда -
тъга...
капките блестят
по ръбовете на тревата -
вместо да
събирам диаманти,
тичам по небесната
дъга -
въртележка
от счупени играчки
и синева

новолуние -
изядох захарната
ябълка на луната;
прехапан език...
утрото тлее -
пепел върху
сянката
на земята

КУТИЯ ЗА СПОМЕНИ

шосе,
нажежено и жадно -
мараня,
като паяжина
дими;
някъде в края му
спи
старата къща -
скърцащо
стълбище,
прах
и буркани
със сладко
от бели смокини,
в кутия за спомени

слънцето плува
над хоризонта като
червен балон - не...

слънцето пада
под хоризонта като
червено паве...

ОХЛАДНЯВАНЕ

нощите станаха хладни,
протяжният зов на совите
все по-дълбоко се впива
в съня

дните тежат от очакване,
пясъкът тръпне във дюните,
кожата става мазутена,
устните - сини

грозд виси на лозницата,
комари пицят до влудяване,
нощите огладняват,
сънищата са недосънвани

спомен - изхвърлен стих,
като фас на плажа;
чадър и шезлонг...

ПЕПЕЛ ОТ РОЗИ

пепел от рози -
кожата ти има цвета
и аромата на мъртви цветя,
сладостта на зрели кайсии
и гладкостта на вода;
пепел от рози -
пръстите ми
миришат на изгоряло,
ноктите драскат,
ще скъсат нишката
на паяжината,
с която ме държиш...
пепел от рози -
вятърът измете
огнището...

ти ме чакаш на прага -
гарван и чакал съм,
вия и умирам;
чакал си и пак ще чакаш -
листопад
от козина и клони

ШЕПА ТАРАЛЕЖИ

изпих влагата
на живота си -
прах и пепел
след мен

събирам бодли
и камъчета -
шепа таралежи

настръхнали цветя -
пръстга в саксиите
се превърна в слана,
листата на бегонията
залепнаха за стъблото,
кактусите отрониха
бодлите си -
игли на пода...

есен ли?

бодлива тел
в дланите ми -
оградите
останаха
зад мен...

ЗАРАВЯМ ПРЪСТИ В КОСИТЕ ТИ

заравям пръсти в косите ти,
като в козината на куче
обичам те,
потъвам в очите ти,
чакам те -
да се завърнеш,
да ме прегърнеш,
да спориш,
да вриш -
думите ти да смъкнат кожата ми -
до мускул,
до кост,
да цвърчи душата ми,
да кипи
до голо,
да боли,
да съм будна - от думите ти...
няма ги,
няма си...
и пак -
заравям пръсти в косите ти,
обичам те,
потъвам в погледа ти
като в очите на куче -
обичаш ме,
галиш ме,
душиш ме,

вплиташ пръсти в ръцете ми,
давиш се в очите ми,
които те чакат -
да се завърнеш...
тук си,
мокра,
удавена,
задавена,
до голо отворена
рана,
раздрана,
разпъната,
просната,
съхнеща,
тръпнеща,
блудна,
будна,
душаща,
дишаща,
жадна...
пожар си -
обичам те
няма,
скована,
заклучена -
по-жива
и истинска
от скотска тълпа.

чудовище,
хвърли ми мост
към себе си -
ще го преброя

горящи борови шишарки,
гора, останала без дъх;
мирис на смола,
на диво,
изтляла пепел върху
похабена плът...

ТРЪСТИКОВИ КЛОНИ

Залепнах за
тръстиковите мебели -
слънцето, като за
последно свети,
забива нокти
между пръстите
и полира
тръстиковите клони...

Пилея дните -
есента дойде,
смених сандалите
с ботуши,
мъглата се промъква
в дрехите,
ушите ми са глухи...

На пръсти стъпвам
между кал и локви,
прескачам
уличните вади,
изпразних
джобовете си
от камъни -
зад стъпките ми -
блато...

ЗАЛЕЗЪТ РАЗПЛИТА СМЕХА МИ

залезът разплита смеха ми,
потичат по мен водопади,
нощта ме разтваря в очите ти -
идол съм, дъха ти ме прави...

свещи разтапят телата ни,
светулки догарят, като цигари,
гола улавям вятъра -
къде те отвя, в съня ми...

разплискани спомени -
петна от мастило
върху скъсан кашон

лицето ти
е тебеширено -
сълзите ми
ще го отмият

ПРИКАЗКА ЗА ЩАСТИЕ

когато усмивката ти
е залепнала
във захарен памук,
а клоунът,
със нос като домат,
се плези зад гърба ти;
когато люлките
и въртележките
ехтят от писъци
и смях,
когато лунапаркът
блести като съзвездие
и вече си забравил
луната и звездите -
балоните
на детството се пукат,
бонбоните
се разпиляват по земята
и събираш
магия и мечта,
торти и закачки,
счупени играчки:
куклата с магнитен
биберон в устата,
книжната раздрипана
опашка на хвърчило,

окаляното колело,
ожуленото си коляно,
перката на въртолета,
строшената кола,
онази малка лодка
от борова кора,
с платно
от клечка
и листо...
днес детството
е толкова далече,
че
само сънищата
ще
ни срещат вечер...

СЪДЪРЖАНИЕ:

Високосният ден	5
Нахлупих земята като шапка	6
Сънищата	8
Изгубените мигове	9
Копие	10
Дъждът	10
Бит	12
Пълнолуние	13
Светещите лапи на деня	14
Пътеката на времето	15
Корен	16
Чужда	17
Вятър през кър	18
Тяло	19
Градината	23
Палитра	24
Вселената-дойка	26
Опустошение	27
Сезонът на страстната седмица	28
С поглед встрани	30
Съдбата	31
Вуду	32
Празник и смърт	33
Вече всичко е казано	34
Обяд от цветя	38
Неделя	39
Понеделник	40
Вторник	42
Сряда	45

Четвъртък	48
Петък	51
Събота	54
Прибой	56
Обладана	57
Върколакът	61
Пригча	62
Вещица	63
Змеят	64
Самодива	65
Свод от възпроси	66
Кълбо в обувка	68
Атрофия	71
Драконови нокти	72
Балдахин	73
Аз и ти	74
Живот и разум	76
Портрет	77
Даровете на съдбата	79
Метаморфоза	83
Червени петна	85
Ти	86
Албатрос	88
Небето пак е мокро	91
Прегънати спомени	93
Реша дъжда	94
Ръжда	95
Глад	98
Ярост и страст	100
Вече нямаме тайни	102

Реката на времето	105
Брада от водорасли	107
Старата дреха	108
Закъснях за живота си	109
Захарни целувки	110
Умора	111
Лице от ламарина	113
Проникване	114
Прогаряне	116
Плашило	118
Скривалище	119
Звукът на тишината	120
Стон	121
Отсъствия	122
Мигове-порой	123
Ръцете ти	125
Въздухът е златен	126
Шепотът на сънищата	129
Лилаво	130
Тъмно е	132
Нирвана	134
Пепел върху устни	136
Кутия за спомени	137
Охладняване	138
Пепел от рози	139
Шепа таралежи	140
Заравям пръсти в косите ти	141
Тръстикови клони	144
Залезът разплита смеха ми	145
Приказка за щастие	146
Съдържание	148

ИЗДАДЕНИ КНИГИ
на Габриела Цанева

1. "Миналото в мен", документална повест (изд. „Сеяч“, В.Търното, 1994 г., е-изд. „Литернет“, Варна, 2010 г.);
2. „Догонвам бягащия ден“, стихосбирка (изд. „Елги“, Русе, 1998 г.);
3. „Тревни под снега“, роман (изд. „Весела Люцканова“, София, 2000 г.);
4. „Реши се и ще си свободен“, сборник с есета и стихове (изд. „Весела Люцканова“, София, 2001 г.);
5. „Шофьори“, новела (е-изд. „Литернет“, Варна, 2008 г.);
6. „Заскрежени птици“, стихосбирка (изд. „Буквите“, София, 2008 г., изд. „Изток-Запад“, София, 2011 г.)
7. „Светлата пътека към звездите“, стихосбирка (изд. „Буквите“, София, 2010 г.);
8. „Врабче върху антената“, стихосбирка (е-изд. „е-Книги“, София, 2010 г.);
9. „Искам себе си“, хайбун (изд. „Изток-Запад“, София, 2011 г.);
10. „Състояния“, хайга (изд. „Изток-Запад“, София, 2013 г.);
11. „Бурята сплита ръце“, стихосбирка, (изд. „Захарий Стоянов“, София, 2016 г.)

www.gabrielazaneva.free.bg

Габриела Цанева

ВИСОКОСНИЯТ ДЕН

Българска, първо издание

Редактор

НАДЕЖДА АЛЕКСАНДРОВА

Издателство

„ЗАХАРИЙ СТОЯНОВ“

www.zstoyanov.com

e-mail: office@zstoyanov.com

Формат 32x84x108

Печатни коли 9,5 п.к.

Печат

"МИГ ПРИНТ" ЕООД